

dr hab. prof. ucz. Maciej Smuk

Uniwersytet Warszawski

Wydział Neofilologii

Instytut Romanistyki

RECENZJA W POSTĘPOWANIU

O NADANIE STOPNIA NAUKOWEGO DOKTORA HABILITOWANEGO

DR MAGDALENIE DAŃKO

*sporządzona zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 219 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r.
Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574 ze zm.)*

Sylwetka Habilitantki

Dr Magdalena Dańko jest adiunktem w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Opolskiego; z uczelnią tą jest związana od ponad dziesięciu lat. Wcześniej, w latach 2004-2010, była zatrudniona na stanowiskach asystenta i starszego wykładowcy w Instytucie Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego, ale zasadnicza część jej „dorobku wrocławskiego” wiąże się z pracą w Nauczycielskim Kolegium Języków Obcych, w którym była nauczycielem i opiekunem praktyk pedagogicznych – biorąc pod uwagę profil i misję kolegiów, powierzono jej więc rolę szczególną i ważną.

Ścieżka naukowa dr Magdaleny Dańko wskazuje na jej wieloletnie zainteresowanie zagadnieniami z językoznawstwa stosowanego, w tym glottodydaktyki. Tematem jej rozprawy doktorskiej były interakcje werbalne w formalnej nauce języka obcego; stopień doktora w zakresie *sciences du langage* Kandydatka do awansu uzyskała w 2007 r. na Université Sorbonne Nouvelle – Paris III. Wcześniejsze dyplomy – *diplôme d'études approfondies (DEA)*, uzyskany w 2003 r. na tej samej uczelni, oraz magistra, uzyskany w 2000 r. na filologii romańskiej na Uniwersytecie Wrocławskim – także potwierdzają zainteresowanie kwestiami językoznawczymi.

Ocena osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Wskazane przez dr Magdalenę Dańko główne osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, to monografia zatytułowana *Concerto des sons. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère* (L'Harmattan, Paryż, 2022; kolekcja *Langue et parole. Recherches en Sciences du Langage*).

Struktura monografii

Recenzowana monografia liczy 240 stron i składa się z dwóch wyraźnie wyodrębnionych części. Efektowna przedmowa autorstwa F. Marsaca, B. Vaxelaire i R. Socka (« La source oreille »), części o nazwach « Présentation » i « Introduction » oraz rozdział pierwszy pt. « D'un système (slave) à l'autre (roman) » stanowią teoretyczne wprowadzenie i zarazem są osnową dalszych treści. W rozdziałach od drugiego do czwartego – noszących tytuły: « Voyelles 'en contraste' », « Interférences à maîtriser » i « Vers une remédiation 'sur mesure' » – Autorka omawia kolejne etapy projektu badawczego. Monografię wieńczy wyodrębniona « Conclusion », która zawiera wnioski ogólne. Do zasadniczej części tekstu dołączono aneksy. Struktura pracy jest klarowna. Układ treści, także na poziomie sekcji rozdziałów, sprzyja dobremu odbiorowi.

Zakres tematyczny monografii i jej istotność dla językoznawstwa stosowanego (glottodydaktyki)

W ujęciu ogólnym monografia *Concerto des sons. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère* jest poświęcona kompetencji fonologicznej polskojęzycznych uczniów uczących się języka francuskiego jako obcego. W ujęciu szczegółowym przedmiotem zainteresowania jest opanowanie przez nich

francuskiego systemu samogłoskowego. Już w tym miejscu chciałbym podzielić się pozytywną opinią o wyborze tematu.

Przede wszystkim kompetencja fonologiczna nie jest często przedmiotem naukowego zainteresowania glottodydaktyków (patrz: np. Gajos, 2021), a lukę tę widać szczególnie wyraźnie, jeśli porówna się liczbę monografii, rozdziałów czy artykułów dotyczących jej właśnie a innych kompetencji czy – szerzej – podsystemów języka. A przecież kompetencja fonologiczna jest w jakimś sensie kompetencją podstawową, nawet „pierwszoplanową”, ponieważ uczeń staje przed koniecznością wykazania się nią już podczas pierwszego kontaktu z językiem, na poziomie pojedynczych fonemów. Co więcej, kompetencja fonologiczna jest wielowymiarowa i wieloaspektowa, czego sami nauczyciele, nie mówiąc już o uczniach, nie zawsze są świadomi, jak przypuszczam. Przecież nie wynika ona wyłącznie z liczby i rodzajów wykonanych ćwiczeń słuchowych i artykulacyjnych, ale warunkują ją cechy biologiczne (np. nieuświadomione deficyty słuchu, plastyczność aparatu artykulacyjnego), a wpływają na nią wcześniejsze doświadczenia językowe (np. zjawisko tzw. magnesu języka ojczystego, zapożyczenia wzorów artykulacyjnych z innych języków obcych). Kompetencja fonologiczna pozostaje też w bardzo bliskim związku z czynnikami psychologicznymi. Z jednej strony – przekonania, a nawet teorie subiektywne na temat roli wymowy w danym języku mogą stanowić jedną z głównych przesłanek decyzji o jego nauce lub rezygnacji z niej, z drugiej strony – umiejętność „ładnej wymowy” może determinować ogólną samoocenę kompetencji w danym języku obcym, również stanowić ważny element tożsamości użytkowników języka. Nawet zaproponowany przez W. Labova w latach 60. XX ubiegłego wieku termin „niepewność językowa” dotyczył pierwotnie zagadnień fonologicznych – stopień niepewności wyznaczała wielkość rozdzwieńku między realizacją ustną a normą obowiązującą w danym miejscu. Sygnalizuję tylko te psychologiczne zależności, bowiem to bardzo żyzny obszar badawczy.

Dwie podniesione przeze mnie kwestie – tj. niewielka popularność prac na temat kompetencji fonologicznej uczących się języków obcych w warunkach formalnych oraz jej wielowymiarowość i złożoność – powodują, że bardzo pozytywnie oceniam wybór tematu. Dodatkową zaletą jest, w tego typu pracy, zawężenie pola zainteresowania, w tym przypadku do systemu wokalicznego (być może zresztą warto było dodać tę informację jako część tytułu).

Ocena merytoryczna

Dokonując oceny monografii, zazwyczaj oddzielam ocenę części teoretycznej (autorskie ujęcia, redefinicje istotnych dla pracy pojęć itd.) od oceny części empirycznej, zatem poświęconej własnym badaniom. Tym razem, ze względu na strukturę książki i charakter części teoretycznej (mniej polemiczny, bardziej deskryptywny), dokonam całościowego spojrzenia na nią po jej krótkiej prezentacji.

Rozdział pierwszy jest syntetycznym wprowadzeniem do przedmiotu badania. Habilitantka omawia tu zagadnienia z zakresu fonetyki artykulacyjnej i akustycznej, uwypuklając różnice między językami polskim i francuskim. Z racji zawężenia tematu akcent jest położony na analizie systemu samogłoskowego, ale poprzedzają ją bardziej ogólne uwagi, uwzględniające np. opis spółgłosek języka polskiego czy kwestię akcentu wyrazowego. Treści zawarte w rozdziale pierwszym świadczą o bardzo dobrej znajomości literatury przedmiotu. Autorskie komentarze i propozycje są tu ograniczone do minimum.

Trzy kolejne rozdziały stanowią relację z przeprowadzonego badania, przy czym rozdziały drugi i trzeci dotyczą „fazy diagnozy”, a rozdział czwarty jest poświęcony działaniom remediacyjnym. W badaniu wzięło udział dziesięcioro polskich studentów, uczących się języka francuskiego na poziomie A1-A2, którzy utworzyli grupę eksperymentalną. Do grupy kontrolnej, stanowiącej – cytuję Autorkę – „wartości referencyjne” (*valeurs de référence*), zaliczono dziesięcioro studentów francuskich, będących tzw. rodzimymi użytkownikami języka. Wszyscy respondenci mieli podobny profil studiów. Podczas prezentacji wyników – we wszystkich rozdziałach badawczych – każdy respondent został potraktowany jako niezależne studium przypadku, któremu poświęcono jedną sekcję – od 2.2.1 do 2.2.10, od 3.2.1 do 3.2.10 i od 4.4.1 do 4.4.10; w książce noszą one nazwę „Étude de cas : Locutrice 1; Étude de cas : Locutrice 2...” itd.

W eksperymencie omówionym w rozdziale drugim przedmiotem analizy były wartości formantów samogłosek francuskich w stosunku do polskich prototypów, co pozwoliło zobrazować przestrzenie wokaliczne – chodziło o dziesięć samogłosek francuskich wymawianych w pozycji izolowanej. Rozdział trzeci to opis eksperymentu, w którym analizowano te same samogłoski francuskie, ale tym razem pojawiły się one w kontekście – materiał badawczy stanowiły 20-minutowe wypowiedzi każdego respondenta, które

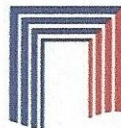

dotyczyły tematów zwyczajowo realizowanych na poziomie A1-A2 znajomości języka. Cel rozdziału czwartego – w moim odczuciu najciekawszego i najważniejszego z punktu widzenia implikacji dydaktycznych, ale też, naturalnie, niemożliwego do przygotowania, gdyby nie wcześniejsze analizy – Autorka sformułowała następująco: « Notre objectif est [...] d'observer l'évolution de l'espace phonético-phonologique vocalique de l'apprenant sous l'effet d'une remédiation 'taillée sur mesure' » (str. 131). W remediacji wykorzystano metodę M. Callamand.

Do najmocniejszych stron monografii, w tym atutów samego badania, zaliczam:

- podjętą tematykę, co podkreśliłem już na początku recenzji;
- wysoką klarowność i precyzję wywodu, także na poziomie formułowania intencji badawczych i wniosków z badań;
- sięgnięcie po specjalistyczną aparaturę pomiarową, która – jak pokazuje polski dorobek glottodydaktyczny – jest wykorzystywana w zaledwie kilku procentach projektów;
- zachowanie spójności podczas omawiania kolejnych przypadków w trzech rozdziałach badawczych – harmonia ta pozwoliła śledzić każdy przypadek osobno;
- obecność autorskich konkluzji (np. str. 187-188), choć myślę, że Autorka powinna je odważniej prezentować; dodam na marginesie, że wyodrębnione „mechanizmy adaptacyjne” (*réduction, tâtonnement, implantation*) wydały mi się wyjątkowo ważne z punktu widzenia rozumienia stosowanych przez uczniów strategii mówienia/wymawiania.

Dokonując całościowej oceny monografii, chciałbym również wskazać na pewien niedosyt. Nie ulega wątpliwości, że Autorka miała jasne cele i konsekwentnie je realizowała w poszczególnych eksperymentach, a także spójnie przedstawiała uzyskiwane wyniki. Zabrakło mi jednak osadzenia refleksji w szerszej perspektywie, tj. bardziej globalnego spojrzenia na miejsce kompetencji fonologicznej w dydaktyce języków obcych. Po pierwsze – cenna byłaby więc opinia Habilitantki na temat wagi kompetencji fonologicznej w nauce języków obcych współcześnie. Po drugie – uważam, że byłoby warto pochylić się nad kwestią normy językowej właśnie z jej perspektywy; nie sugeruję nawet, że pojęcie normy należy odrzucić, ale myślę, że konieczna jest jakaś jej relatywizacja, m.in. ze względu na silnie

akcentowaną różnorodność czy po prostu wariantywność języka. Rozumiem, że nie każdy wariant społeczny powinien być akceptowany w klasie, ale z punktu widzenia wariantywności geograficznej definicja normy mogłaby (prawdopodobnie?) ulec rozszerzeniu. Te ustalenia rodzą kolejne pytania: W jakim stopniu wymowa powinna wpływać na ogólną ocenę wypowiedzi ustnej? Czy istnieje wiele norm w zakresie kompetencji fonologicznej, właściwych różnym regionom świata? Jak norma ma się do postulowanej otwartości na różnorodność? Dlaczego studenci z grupy kontrolnej w badaniu stanowili „wartości referencyjne”?

Ponieważ, niewątpliwie, dr Magdalena Dańko jest specjalistką na polu definiowania wyzwań w nauce kompetencji fonologicznej, jej opinie w ww. aspektach miałyby dużą wartość poznawczą.

Powyższa uwaga ma charakter zaproszenia do dyskusji. Chciałbym jeszcze podzielić się drobnym zarzutem dotyczącym przedstawienia polskich respondentów. Moim zdaniem byłoby cenne zebranie bardziej szczegółowych danych na temat np. ich dotychczasowej ścieżki edukacji językowej, a następnie skorelowanie doświadczeń i stopnia znajomości innych języków obcych z uzyskanymi w badaniu wynikami. Także np. ich subiektywna ocena istotności „ładnej wymowy” wydaje się ważna, ponieważ ta wpływa na stopień zaangażowania w rozwijanie kompetencji fonologicznej.

Podsumowując ocenę głównego osiągnięcia naukowego, pragnę podkreślić, że monografia pt. *Concerto des sons. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère* autorstwa dr Magdaleny Dańko spełnia wymogi stawiane publikacjom wskazanym jako osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego. Uwagi sygnalizujące pewne braki mają przede wszystkim charakter polemiczny i wynikają z nieco innego oglądu pewnych zjawisk.

Pozostały dorobek naukowy

Jakkolwiek nie jestem zwolennikiem nadrzędności kryteriów ilościowych w ewaluacji dorobku naukowego, to jednak doceniam fakt, że pozwalają one nadawać ocenom bardziej obiektywny charakter. Analiza ilościowa dorobku naukowego dr Magdaleny Dańko

upoważnia do następującej syntezy: łącznie opublikowano 25 prac jej autorstwa, w tym jedną monografię (*Concerto des sons...*) oraz 15 artykułów i 9 rozdziałów w monografiach; publikacje te powstały głównie po 2010 r., zatem po uzyskaniu stopnia doktora. Prawie wszystkie zostały przygotowane we współautorstwie. Poza tym Kandydatka do awansu jest współredaktorką trzech tytułów. W sensie ilościowym dorobek ten oceniam jako wystarczający.

Do czasopism, w których Habilitantka publikowała wyniki swoich badań i teoretycznych rozważań, należą tytuły dobrze znane w środowisku językoznawców, w tym glottodydaktyków, np. francuskie *Lidil – Revue de linguistique et de didactique des langues*, jak również kilka tytułów polskich – w kolejności alfabetycznej są to: *Białostockie Archiwum Językowe* (UwB), *Neofilolog* (Polskie Towarzystwo Neofilologiczne), *Neophilologica* (UŚ), *Orbis Linguarum* (UWr), *Roczniki Humanistyczne* (KUL), *Studia Romanica Posnaniensia* (UAM) i *Romanica Wratislaviensia* (UWr). Kandydatka do awansu publikuje regularnie, w ciągu kilku ostatnich lat średnio dwa-trzy teksty rocznie. Ma też doświadczenie w recenzowaniu publikacji naukowych, np. w *Langages – Revue internationale des sciences du langage* lub w *Neofilologu*. Należy do komitetów redakcyjnych/naukowych, np. w czasopiśmie ściśle sprofilowanym, związanym z jej zainteresowaniami naukowymi, tj. *Travaux de l'Institut de phonétique de Strasbourg*.

Równie systematyczna jest aktywność konferencyjna dr Magdaleny Dańko. Wygłosiła ona referaty na ponad trzydziestu konferencjach krajowych i międzynarodowych, w tym w ośrodkach zagranicznych (Montpellier, Strasburg, Tuluza, Rouen, Paryż, Koszyce). Ponadto ma w swoim zawodowym portfolio pobyty na zagranicznych uczelniach, głównie w ramach programu Erasmus+. Współorganizowała również kilka wydarzeń naukowych, m.in. znany cykl konferencji *La perception en langue et en discours*, realizowany między 2014 a 2020 r. na macierzystym Uniwersytecie Opolskim oraz na Uniwersytecie Warszawskim i Uniwersytecie Mateja Bela w Bańskiej Bystrzycy. W 2021 r. była członkinią komitetu organizacyjnego dużej międzynarodowej konferencji na Uniwersytecie w Strasburgu: *PerceptiO – La perception et le vivant/Perception and the living*.

Poddając analizie spektrum działalności naukowej dr Magdaleny Dańko, nie można nie wspomnieć o jej udziale w projektach: *Les structures de la perception du français vers le polonais dans la pratique traductologique* (lata 2019-2021, NAWA oraz francuskie MSZ

i MEN), *Idex SIMPLE APPRENANT* (lata 2018-2019, Uniwersytet w Strasburgu) i *TR 4 – Enseignement, professionnalisation et innovation* (od 2018 r., Instytut Katolicki w Tuluzie). Każdy z tych projektów wiązał się ze ścieżką badawczą Kandydatki do awansu, a owocem współpracy były publikacje naukowe, np. « (Turlututu, le chapeau pointu) ou de la perception à la production de la voyelle /y/ par des apprenants polonophones », *Lidil – Revue de linguistique et de didactique des langues*, nr 59/2019, wspólnie z D. Hamm, czy « Pour une correction phonétique personnalisée en FLE ou de la remédiation ‘sur mesure’ », *Studia Romanica Posnaniensia*, nr 44/2017, wspólnie z D. Hamm.

Patrząc na przedstawione wyżej dane oraz analizując zawartość merytoryczną tego dorobku naukowego, wyróżniam jego kilka atrybutów.

Z punktu widzenia podejmowanej w artykułach i rozdziałach problematyki doceniam spójność dorobku, a zarazem możliwość wyodrębnienia bloków tematycznych, które Kandydatka do awansu wskazuje w swoim autoreferacie. Na pierwszy plan wysuwają prace dotyczące kompetencji fonologicznej uczących się języka francuskiego jako obcego i fonetyki korekcyjnej. Drugie miejsce zajmuje nauczanie gramatyki w kontekście formalnym. Trzeci blok stanowią prace poświęcone kształceniu przyszłych filologów – wprawdzie Habilitantka nie wyeksponowała ich w swoim dorobku, a w ostatnich latach zainteresowanie tymi zagadnieniami zeszło, przynajmniej z punktu widzenia tematów jej publikacji, na dalszy plan, to chciałbym podkreślić ich ważne znaczenie społeczne; mam tu na myśli zwłaszcza dwie publikacje: artykuł „Wymogi współczesnego rynku pracy w odniesieniu do kompetencji absolwentów kierunków humanistycznych” z 2013 r. (przygotowany wspólnie z E. Wieszczyńską) i rozdział „Znajomość języków obcych a zapotrzebowanie i wymogi polskiego rynku pracy (na przykładzie języka francuskiego)” z 2015 r. W przypadku dwóch pierwszych wyodrębnionych bloków – nauczania fonetyki i gramatyki – za duży atut uznaję spójne integrowanie doświadczeń praktycznych, w tym zdolność do identyfikowania trudności, z jakimi mierzą się polscy uczniowie w nauce języka francuskiego, z refleksją naukową i umiejętnością selekcjonowania i/lub przygotowywania narzędzi badawczych, które służą lepszemu poznaniu i zrozumieniu badanych fragmentów rzeczywistości. Szczególnie doceniam pochylenie się nad kwestią interferencji – odnoszę wrażenie, że w glottodydaktyce nadal niewystarczająca jest liczba prac poświęconych ujęciu kontrastywnemu czy po prostu ujęciu komparatywnemu języków.

Prezentowana w tekstach metodologia badawcza jest bogata i wieloaspektowa, o czym świadczą np. badania przedstawione w artykule « Grammaire et méthodes de FLE : enquêtes sur les constructions infinitives de perception » z 2022 r. (współautorzy: F. Marsac i W. Ucherek) lub « Étude des stratégies d'accord du participe passé d'étudiants polonais à partir d'un corpus écrit » z 2016 r. (współautor: F. Marsac) – dodam nawet na marginesie, że ten tekst zainspirował mnie do zaplanowania własnego badania.

Na zakończenie oceny tej części warto dodać, że wyraźnym rysem publikacji dr Magdaleny Dańko jest to, że prawie wszystkie zostały przygotowane we współautorstwie – nawet jeśli wywołać to może pewną konsternację, to jednak trzeba uznać, że wpisuje się we współczesny trend kolektywnych prac projektowych.

Działalność dydaktyczna, popularyzatorska i organizacyjna

Dr Magdalena Dańko jest silnie utożsamiana z filologią francuską na Uniwersytecie Opolskim, zatem najmłodszą polską romanistką. Utożsamiana z nią jest nie tylko jako jedna z zatrudnionych na niej wykładowczyń, ale jako osoba, która istotnie przyczyniła się do jej rozwoju w ciągu ostatnich kilku lat.

Bardzo duża rozpiętość prowadzonych przez nią zajęć dowodzi gotowości do stawiania czoła różnorodnym tematom i formułom – tę różnorodność dorobku dydaktycznego, nawet jeśli wynikała ona z potrzeb obiektywnych, nie zawsze zależnych od osobistych preferencji Habilitantki (np. braki kadrowe), oceniam bardzo wysoko, gdyż ostatecznie doświadczenia te kształcą i rozwijają. Od 2012 r. dr Magdalena Dańko prowadziła 32 przedmioty/moduły, które można zamknąć w czterech blokach: zajęcia językowe, głównie moduły przedmiotu *praktyczna nauka języka francuskiego*; zajęcia dotyczące specjalistycznych odmian języka francuskiego (*francuski język biznesu* i *le français des institutions européennes*); zajęcia językoznawcze (*wstęp do językoznawstwa, translatoryka i akwizycja, rytm i intonacja w języku francuskim*); seminaria dyplomowe. Mówiąc o seminariach licencjackich, w ich przypadku również rzuca się w oczy tematyczna różnorodność – prowadzone prace mogły dotyczyć specjalistycznego słownictwa, zagadnień gramatycznych lub kwestii językoznawczych, zwłaszcza socjolingwistycznych. Tematyka

niektórych z nich była ściśle związana z zainteresowaniami naukowymi Kandydatki do awansu.

Praca na Uniwersytecie Opolskim przyniosła dr Magdalenie Dańko możliwość realizowania licznych zadań organizacyjnych i przedsięwzięć o charakterze popularyzatorskim. Tak jak w przypadku doświadczenia dydaktycznego, tak i tutaj szerokie jest spektrum działań. Od 2019 r. Habilitantka jest Kierownikiem Katedry Języka Francuskiego. Wcześniej powierzano jej inne zadania, a niektóre z nich realizowała na przestrzeni nawet kilku lat – wyodrębniłbym w tym zbiorze zadania strategiczne, długofalowe, związane z planowaniem rozwoju, także naukowego, uczelni bądź jednostki stanowiącej jej część (np. współtworzenie dokumentu o nazwie *Strategia rozwoju Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Opolskiego na lata 2015-2020*) oraz obowiązki często niedoceniane lub nieujmowane w ocenach dorobku, a niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania jednostek badawczo-dydaktycznych (np. opracowywanie planu zajęć, w latach 2013-2018, dla pracowników i studentów Instytutu Kultury i Języka Francuskiego). Najbardziej doniosłym osiągnięciem, o charakterze dydaktyczno-organizacyjnym, jest przygotowanie oferty studiów magisterskich: *Langue française, institutions européennes et relations internationales*. Jak wynika z autoreferatu, Habilitantka była odpowiedzialna za różne etapy tworzenia kierunku – począwszy od ogólnych, jak definiowanie profilu absolwenta i efektów uczenia się, a kończąc na ich pragmatycznym wymiarze, tj. konstruowaniu siatki zajęć i sylabusów. Bez wątplenia przedsięwzięcie to wpisuje się również w postulat popularyzowania nauki, w tym przypadku studiów romanistycznych. Warto powiedzieć, że Habilitantka ma też doświadczenie we współpracy z interesariuszami zewnętrznymi i w upowszechnianiu nauki poza murami uczelni (np. udział w Opolskim Festiwalu Nauki).

Podsumowując tę sekcję recenzji, należy podkreślić, że dr Magdalena Dańko ma bardzo bogate i różnorodne doświadczenie dydaktyczne, spójnie łączy działalność dydaktyczną z badawczą, konsekwentnie promuje inicjatywy dydaktyczne i wiedzę naukową. Na Uniwersytecie Opolskim, od początku zatrudnienia, była odpowiedzialna za różne zadania o charakterze organizacyjnym.

Wniosek końcowy

Podsumowując opinie cząstkowe dotyczące osiągnięcia naukowego, będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, stwierdzam, że monografia *Concerto des sons. Du système slave au système roman dans l'enseignement de la prononciation en Français Langue Étrangère* stanowi istotny wkład w rozwój językoznawstwa stosowanego i jest właściwą podstawą do nadania dr Magdalenie Dańko stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo. Wysoko oceniam również inne dokonania naukowe oraz działalność dydaktyczną i organizacyjną Habilitantki. Konkludując, moja ocena jest jednoznacznie pozytywna.

Warszawa, dn. 22 maja 2023 r.